

ר"ע מברטנורא

מסכת שבת, פרק כ' משנה ד'

ג גורפין. בשנת אצום שלפני השור שמפטמים אותו, שלא יתערב העפרורית שבאצום בתנן ובשעורים שנותנים לפניו ויקון במאכלו, ומסלקין תנן שלפניו ללדדים כשהוא רב כדי שלא ידרכו ברגליו ויתלכלך צרעי: וחכמים אוסרים. אחרויהו קאי, אחד גריפת האצום ואחד תנן שלפניו לא יסלקנו ללדדים. ולא נחלקו רבי דוסא וחכמים אלא באצום של כלי, אבל באצום של קרקע הכל מודים שאין גורפים, דלמא אחי לאשוויי גומות. ורבנן גזרו אצום של כלי אטו אצום של קרקע. והלכה כחכמים: נוטלים מלפני בהמה זו ונותנים לפני זו. ולא אמרינן טלטול דלא חזי הוי, אלא ודאי חזי דאין בהמה קנה במאכל הניטל מלפני חצירתה. ודוקא מלפני החמור ונותנין לפני השור וכיוצא בזה, אבל לא מלפני השור ונותנים לפני החמור, שמאכל השור מאוס צריין היוצאים מפיו ואין החמור אוכל ממנו:

תפארת ישראל - יכין

מלפני הפטם (מאסט אכס) גורפין ומנקין העפרורית מהאבוס שלפניו שלא יקוץ במאכלו: **לצדדין** כשהמאכל רב לפניו, מסלקין המספוא לצדדין: **מפני הרעי** שלא יטנפו בצואתו: **וחכמים אוסרין** דלגרוף אבוס קרקע כולי עלמא מודו דאסור, משום אשוויי גומות, וגזרו אבוס כלי אטו אבוס קרקע, ובסילוק לצדדים נמי פליגי, משום דיש שם שכבר נמאס ברירי פה הבהמה, ולא חזי לה עוד, והו"ל טלטול שלא לצורך, וקיי"ל כחכמים (שכ"ד סט"ו): **ונותנין לפני בהמה זו** ודוקא לסלק מהחמור וליתן להשור, אבל איפכא לא, מדכבר נמאס ברירי השור ולא חזי לחמור, והו"ל טלטול שלא לצורך (שם):

מכון אור עולם. ת.ד. 90043 בית שמש 99190,

טל' 0722-826-826, www.ohr-olam.org Info@ohr-olam.org

